

Liever praten dan poetsen

Clasina van den Heuvel

Elly Slingerland (1954) uit Werkendam is al zo lang vrijwilliger voor de NPV dat ze diep moet nadenken over hoe lang precies. Eén ding weet ze zeker: als ze een ander ziet opfleuren, bij een kopje koffie en een praatje, wordt ze daar heel blij van.

„Ik ben begonnen als NPV-vrijwilliger toen de kinderen op school zaten – dat is meer dan 25 jaar geleden. De vrijwilligerscoördinator van de NPV, de Nederlandse Patiënten Vereniging, vroeg mij om op te passen bij een ernstig zieke persoon. Daarna hielp ik bij de zorg voor een jongen met een meervoudige beperking.

Verder heb ik lang een slechtiende vrouw bezocht. Zij had geen kinderen. Haar man was overleden en ze was heel eenzaam. Eens in de twee weken ging ik bij haar langs; soms vertelde zij over haar verdriet en gemis. Ik kon haar begrijpen, want mijn man was er ook niet meer. Ook wandelden we bijvoorbeeld een eindje.

De laatste mevrouw met wie ik lang heb opgetrokken, was een weduwe, ook zonder kinderen. Zij was een gelovige vrouw; we hebben vaak over de Bijbel gesproken met elkaar. Dat was fijn, omdat ze hier met haar familie moeilijk over kon praten. Ik heb met haar gebeden toen zij in de put zat. Elke veertien dagen ging ik bij haar langs. Dan vroeg ik: „Is er iets wat u vandaag graag zou willen doen?” „Ik zou de Biesbosch wel in willen”, zei ze. „Daar heb ik gewoond.” Dus reden we daarheen. „Wat is het hier toch mooi”, zei ze dan. „Wat is de Heere goed.”

De NPV krijgt aanvragen van christenen en niet-christenen. We vervangen de zorg niet, maar ondersteunen die. Mensen komen bij ons in beeld via thuiszorg, huisarts, familie of de kerkelijke gemeente. Iemand met een man of vrouw met dementie kan er een paar uurtjes tussenuit terwijl wij oppassen.

Ouderen, kinderen, mensen met een beperking – ze hebben allemaal mijn hart. Ik hou ervan om te helpen, het geeft me zoveel energie.

Als iemand me vraagt: „Wil je bij die en die het huis gaan soppen”, dan zeg ik eerlijk: Liever niet – al ga ik heus wel aan de gang als de situatie erom zou vragen. Laat mij maar luisteren, gezellig koffiedrinken, een eindje gaan rijden. Er zijn vrijwilligers die voor anderen koken, of lekker aan de poets gaan, dat bewonder ik. In vrijwilligerswerk mag je echt kiezen voor wat jou het beste ligt, vind ik. Je hebt Gods kracht nodig om iets te kunnen doen, en Hij geeft ieder zijn gaven.

Wat ik door de jaren heen heb geleerd, is dit. Ga je bij iemand op bezoek, neem dan de tijd. Laat het niet merken als je druk bent. Dat voelen mensen aan en dan komt er niet die ontspanning en rust die je wilt. Het tweede is: wees duidelijk. Ik zeg bijvoorbeeld: „Ik kom om halfdrie en ga om halfvijf naar huis. Tussendoor kunnen we bijpraten, of een boodschapje doen, of iets anders doen wat u graag wilt.”

Daarnaast is het de kunst om niet té ver mee te gaan in het verhaal van de persoon die jij bezoekt. Ik heb dat weleens lastig gevonden, zeker als je vertrouwd raakt met iemand. Je bent vooral een klankbord, je luistert, je leeft van harte mee als er iets vervelends gebeurt in de familie. Dat is het, en door je mening te parkeren, help je de ander het meest.”

„Ga je bij iemand op bezoek, neem dan de tijd, laat het niet merken als je druk bent”

Elly Slingerland, NPV-vrijwilliger

